

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 20CoE/102/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8507202088
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 10. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Boroň
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2013:8507202088.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v exekučnej veci oprávneného POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598 proti povinnému I. U., bytom D. M. XX, o vymoženie 846,44 Eur s prísl., o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Stará Ľubovňa č.k. 4Er 230/2007-36 zo dňa 25.2.2013 jednohlasne takto

rozhodol:

I. Návrh na prerušenie konania sa z a m i e t a.

II. P o t v r d z u j e uznesenie vo výroku o zastavení exekúcie.

III. M e n í uznesenie vo výroku o trovách exekúcie tak, že oprávnený je povinný zaplatiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie vo výške 15,94 Eur v lehote 15 dní od právoplatnosti uznesenia.

IV. Náhrada trov odvolacieho konania sa účastníkom n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

Okresný súd Stará Ľubovňa (ďalej len „prvostupňový súd“) napadnutým uznesením exekúciu zastavil z dôvodu, že sa vymáha plnenie zo spotrebiteľskej formulárovej zmluvy a rozhodcovská zmluva predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku. Spotrebiteľ si ju osobitne nevyjednal a nemal na výber vzhľadom na jej splnutie s ostatnými štandardnými podmienkami. Rovnako tak rozhodnutie odôvodnil absenciou písomnej formy rozhodcovskej doložky v dôsledku čoho nedošlo k platnému uzavretiu rozhodcovskej zmluvy. O trovách exekúcie rozhodol v zmysle ust. § 203 ods. 1 zákona č. 233/1995 Zb. Exekučného poriadku tak, že oprávneného, ktorý zavinil zastavenie exekúcie, zaviazal na úhradu trov exekúcie vo výške 55,76 Eur

Oprávnený v odvolaní navrhol uznesenie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie alternatívne prerušiť a predložiť vec Súdnemu dvoru Európskej únie.

Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) preskúmal vec bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 214 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) a dospel k záveru, že odvolanie oprávneného nie je dôvodné.

Na margo návrhu na prejudiciálne konanie, aby Súdny dvor rozhodol o otázke, či ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku, odvolací súd poukazuje na judikatúru Súdneho dvora, ktorá nepodporuje právny názor oprávneného, a to napr. rozsudok Súdneho dvora Pannon C- 243/08, rozsudok Súdneho

dvora Asturcom C- 40/08, rozsudok Súdneho dvora Freiburger Kommunalbauten C-237/02, rozsudok Súdneho dvora Mostaza Claro C-168/05.

Vnútroštátnemu súdu prislúcha určiť, či zmluvná podmienka spĺňa kritériá požadované na to, aby ju bolo možné kvalifikovať v zmysle článku 3 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS ako nekalú (Rozsudok Súdneho dvora EÚ C-243/08 Pannon).

Za tohto stavu odvolací súd návrh oprávneného na prerušenie konania v zmysle ust. § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. zamietol.

Rozhodujúcou právnou otázkou, ktorú správne súd prvého stupňa aj bez návrhu prioritne riešil, je otázka platnosti rozhodcovskej doložky (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci 3Cdo 146/2011, 6Cdo 143/2011, 2Cdo 245/2010, uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach IV. ÚS 55/2011, IV. ÚS 60/2011 a nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II. ÚS 2164/10 zo dňa 1.11.2011).

Odvolací súd nevidí dôvod na odklon od spoločného stanoviska občianskoprávneho a obchodnoprávneho kolégia Krajského súdu v Prešove z 27.9.2010 ani právneho názoru, ktorý by mal byť oprávnenému známy z uznesení odvolacieho súdu sp. zn. 6CoE 73/2012, 6CoE 74/2012, 6CoE 95/2012, 6CoE 16/2012, 6CoE 12/2011, 6CoE 173/2011, 6CoE 1/2012, 6CoE 93/2013, 20CoE 40/2012, 20CoE 70/2012, 20CoE 73/2012, 20CoE 132/2012, 20CoE 200/2012, 20CoE 210/2012, 20Co 60/2013 (porov. uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci I. ÚS 610/2012). Rozhodcovský rozsudok bol založený na rozhodcovskej zmluve. Neprijateľná zmluvná podmienka je neplatná, a teda nevyvoláva právne účinky obdobne ako keď rozhodcovskej zmluvy niet (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo 1/2012, uznesenie Krajského súdu v Prešove vo veci 6CoE 66/2012, 6CoE 256/2012).

Na margo odvolacích námietok oprávneného odvolací súd poznamenáva, že rozhodcovská zmluva uzavretá so spotrebiteľom, ak má byť právom akceptovaná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Slobodná vôľa vyžaduje informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a informácie o tom, čo tá ktorá voľba konkrétne znamená (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci 6 M Cdo 9/2012). Oprávnený si v tomto smere dôkazné bremeno nesplnil. Kvalifikačným kritériom pre záver, že nejde o individuálne vyjednanú zmluvnú podmienku je stav, ak zmluvné podmienky boli vopred pripravené a nebolo možné meniť ich obsah, čo je daný prípad (čl. 3 Smernice Rady 93/13 EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách).

Záver o neprijateľnosti rozhodcovskej zmluvy odvolací súd vidí tiež v geografickom faktore v zmysle judikatúry. Neprimeraná vzdialenosť od miesta rozhodcovského konania je skutočnosťou, ktorá má odradzujúce účinky pre spotrebiteľa vo vzťahu k uplatňovaniu práva. Už len samotná vzdialenosť cca 400 km na rozhodcovské konanie je odradzujúca. (rozsudok Súdneho dvora EÚ C-240/98 - C-244/98 Océano Grupo Editorial).

Vnútroštátnemu súdu prislúcha určiť, či zmluvná podmienka spĺňa kritériá požadované na to, aby ju bolo možné kvalifikovať v zmysle článku 3 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS ako nekalú (Rozsudok Súdneho dvora EÚ C-243/08 Pannon).

Je treba zdôrazniť, že Európska únia vzhľadom na význam ochrany spotrebiteľa a v záujme vyššej kvality života ľudí podporuje v rozhodcovských veciach zbavenie účinku rozhodcovského rozsudku v záujme dosiahnutia ochrany spotrebiteľa pred neprijateľnými podmienkami, a to aj keď spotrebiteľ v rozhodcovskom konaní nenamietal rozhodcovskú doložku s poukazom na tzv. geografickú neprijateľnosť miesta konania (Rozsudok Súdneho dvora EÚ C-240/98 -C-244/98 Océano Grupo Editorial, tiež C-40/08 Asturcom).

Odvolačný súd sa stotožňuje s argumentáciou prvostupňového súdu, ktorý konštatoval neplatnosť uzavretia rozhodcovskej zmluvy.

Ak Všeobecné podmienky poskytnutia úveru obsahujú aj iné zmluvy, ako je v danom prípade rozhodcovská zmluva, potom tieto zmluvy musia spĺňať všetky náležitosti, ktoré zákon vyžaduje. V zmysle § 4 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní rozhodcovská zmluva môže mať formu osobitnej zmluvy alebo formu rozhodcovskej doložky k zmluve. V oboch prípadoch však rozhodcovská zmluva musí mať písomnú formu, inak je neplatná.

Tzv. rozhodcovská doložka v obchodných podmienkach pre úver (čl. 23), že spory medzi účastníkmi budú rozhodované pred rozhodcovským súdom alebo pred všeobecným súdom, predpokladá uzavretie písomnej dohody a nepostačuje len odkaz na všeobecné podmienky poskytnutia úveru.

Ak teda rozhodcovská zmluva nebola uzavretá v písomnej forme, potom je neplatná, čo malo za následok, že nebola daná právomoc rozhodcovského súdu rozhodovať tento spor. Ak tak rozhodcovský súd urobil, ide o rozhodnutie, ktoré nemôže byť exekučným titulom, pretože na vydanie takéhoto rozhodnutia ho strany sporu nezmocnili.

Prvostupňový súd odôvodnil rozhodnutie aj tým, že k platnému uzavretiu rozhodcovskej doložky nedošlo. Rozhodcovský súd preto nemohol prejednať spor. Ide o zásadné rozhodnutie a odvolací súd sa s ním stotožňuje (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 2Cdo 245/2010 zo dňa 30.11.2011).

Judikatúra súdov vrátane európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porov. rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I; uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04). Odvolací súd so zreteľom na neplatnú rozhodcovskú doložku nepovažoval za potrebné zaoberať sa ostatnými odvolacími námietkami.

Z uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil uznesenie prvostupňového súdu vo výroku o zastavení exekúcie ako vecne správne (§ 219 ods. 1 O.s.p.).

Pokiaľ ide o trovy exekúcie odvolací súd poznamenáva, že v zmysle ust. § 6 vyhl. MS SR č. 288/1995 odmena za zriadenie exekučného záložného práva na nehnuteľnosti je 33,19 Eur za každú takto zexekvovanú nehnuteľnosť. Z obsahu exekútorického spisu nevplynulo, že by súdny exekútor nehnuteľnosti, na ktorej zriadil exekučného záložného právo, zexekvoval. Iba za samotný úkon zriadenia exekučného záložného práva mu odmena nepatrí.

So zreteľom na uvedené patria súdnemu exekútorovi trovy exekúcie za tieto úkony exekučnej činnosti odmeňované paušálnou sumou á 3,32 Eur v zmysle predloženého vyúčtovania za získanie poverenia, doručenie upovedomenia o začatí exekúcie, doručenia príkazu na začatie exekúcie a doručenie exekučného príkazu. Trovy exekúcie vo výške 3,32 x 4, t.j. 13,28 Eur a 20% DPH, spolu vo výške 15,94 Eur.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v súlade s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách bola skutočnosť, že oprávnený v odvolacom konaní úspech nemal a súdnemu exekútorovi v jeho priebehu žiadne trovy nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.